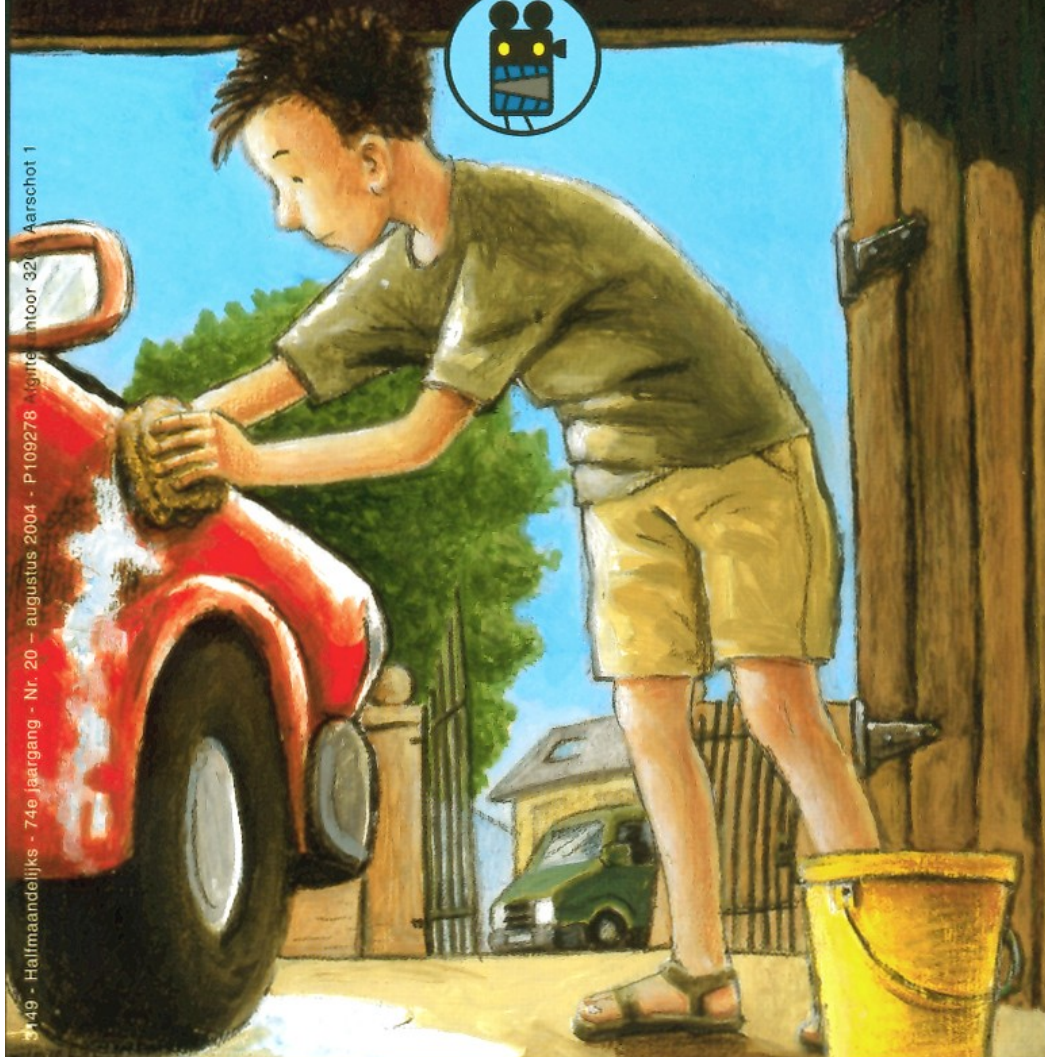

149 - Halfmaandelijks - 74e jaargang - Nr. 20 - augustus 2004 - P.109278 - Pagina inloop 92 - Aarschot 1

vf > **VLAAMSE FILMPJES**

Johan Vandevelde

Carwash cash

averbode

Carwash cash

Johan Vandevelde

Cover: Hilde Van Craen

Shortlist John Flanders Prijs 2003

Met dank aan uitgeverij Averbode

Een ontzuclterend gesprek

Een jongen heeft wielen nodig, dat is een feit. Of het nu om een fiets gaat, om een skateboard, een step of inlineskates, zonder wielen heb je geen bewegingsvrijheid. En, nog belangrijker, zonder wielen hoor je er niet bij. Dat was ook Alex' grootste zorg. Over een maand zou hij naar het atheneum gaan, aan de andere kant van de stad. Sara, zijn twee jaar oudere zus, ging daar elke dag met de metro naartoe. Zijn moeder vond dat ze het best samen konden gaan, maar daar voelde hij bitter weinig voor. Je kon de eerste schooldag op heel wat manieren een rotfiguur slaan en komen aandraven aan het handje van je grote zus was er daar een van.

Hij had wel een fiets, maar die was zo oud en versleten dat zijn vader hem verboden had om er nog mee in het verkeer te komen. Hij moest dus een nieuwe zien te versieren en uit ervaring wist hij dat het avondeten voor zoiets het beste moment was.

‘Een nieuwe fiets?’ vroeg zijn vader met een stuk vlees halverwege tussen zijn bord en zijn mond. ‘Waarvoor heb jij een fiets nodig?’

‘Om naar school te gaan.’

‘Waarom wil je niet met de metro, schat?’ vroeg zijn moeder.

‘Waarom wel? Ik ben voorzichtig in het verkeer en je hoeft geen abonnement voor me te betalen.’

Daar zat wat in en Alex kreeg nieuwe hoop toen zijn ouders elkaar nadenkend aankeken.

‘Je rapport was niet bijster goed’, zei zijn vader na een poosje.

‘Ik mag overgaan, dat is toch het belangrijkste?’

Er viel een lange stilte. Mams keek van paps naar Alex en weer terug.

‘Hij heeft wel gelijk, lieverd’, zei ze ten slotte. ‘Hij heeft hard gewerkt en hij kon het toch ook niet helpen dat de onderwijzer de pik op hem had. En een fiets is inderdaad goedkoper dan een abonnement.’

‘Niet écht goedkoper’, zei Alex aarzelend.

‘Wat bedoel je?’ vroeg zijn vader. ‘Een degelijke fiets heb je al voor honderdvijftig euro.’

Alex diepte een foto op die hij uit een magazine geknipt had en legde hem naast het bord van zijn vader.

‘Dit is een Shimano Warp. Echt een vètcoole fiets! Met voor- en achtervering, aluminium frame, vierentwintig versnellingen, fietscomputer,...’

‘Hola, hola!’ legde zijn vader hem het zwijgen op. ‘En hoeveel kost die Mikado?’

‘Shimano’, verbeterde Alex hem. ‘In de fietsenwinkel in het centrum staat hij in de aanbieding voor maar driehonderd zeventig euro!’

Alleen de aardappel die paps op zijn vork gepind had leek nog harder te schrikken en viel met een bons terug tussen zijn soortgenoten in het bord.

‘Weet jij hoeveel dat is, driehonderd zeventig euro!’

Alex haalde zijn schouders op.

‘Niet veel voor zo’n fiets.’

‘Niet veel?’ riep zijn vader uit. ‘Dat is een derde van mijn maandloon!’

Alex zag in dat hij het pleit verloren had en stopte de foto van zijn droomfiets weer weg.

‘Begrijp me niet verkeerd. Van mij mag je zo’n fiets hebben. Ik gun je hem van harte, maar ik zal er geen cent voor betalen. Als je een Sushimo wilt hebben, dan moet

je zelf maar zorgen dat je het geld bij elkaar krijgt.’

‘Maar papa...’

‘En er is nog iets. Je bent nu twaalf jaar. Het wordt tijd dat je leert hoe het er in de volwassen wereld aan toegaat.’

Met een zucht ging Alex weer zitten. Hij keek naar zijn moeder, maar die gaf hem alleen maar zo’n je-vader-heeft-wel-gelijk blik. Van haar moest hij dus ook niet veel steun verwachten.

Hoe komt het toch dat je dromen steeds aan diggelen vallen zodra volwassenen zich ermee gaan bemoeien?

Of hadden zijn ouders hem misschien net met beide voeten op de grond gezet?

Een briljant idee

Het land werd al een paar dagen door een hittegolf geteisterd.

Alex en zijn vrienden Chrissy en Jesse hadden beschutting gezocht onder de bomen bij het basketbalveld. Het was veel te warm om iets leuks te doen en de verveling sloeg al een paar dagen hard toe.

‘Echt klote!’ zei Chrissy toen Alex haar verteld had hoe hij zijn splinternieuwe Shimano aan zijn neus had zien voorbijgaan.

Chrissy heette eigenlijk Christine, maar die naam haatte ze hartgrondig. Haar ouders waren gescheiden en ze woonde bij haar vader, die een garage uitbaatte. Auto’s waren haar grote passie en als je met panne stond, kon ze je wagen meestal in een handomdraai weer aan de praat krijgen. De andere meisjes vonden haar maar een vreemde vogel en lieten haar links liggen en de meeste jongens wilden het alleen maar met haar aanmaken.

Alex was anders. De tengere jongen met de Lakers-pet en de bruine piekjes behandelde haar niet als een meisje, maar als een vriend.

‘Aan geld geraken is heus niet zo moeilijk, hoor’, zei Jesse.

Waarom die gebilde slimmerd met Alex en Chrissy optrok, was voor velen een raadsel. Hij was lid van de lokale schaakclub en had als enige zesdeklasser met de middelbare school mogen deelnemen aan de wiskundeolympiade. Niet bepaald hobby’s die je veel vrienden opleveren, maar Alex en Chrissy waren ook de kwaadsten en ze amuseerden zich best met Jesse erbij.

‘Nee hoor!’ grijnsde Alex. ‘Makkelijk zat! Driehonderdzeventig euro voor het einde van de maand!’

‘We kunnen een bank overvallen’, zei Chrissy olijk.

‘Ik bedoel op een legale manier’, zei Jesse. ‘Je moet alleen je hoofd gebruiken.’

‘Cool!’ grinnikte Alex. ‘We kunnen het jouwe verhuren als bowlingbal!’

Chrissy proestte het uit.

‘Goed’, zei Jesse nukkig. ‘Als jullie mijn advies niet willen, mij best, hoor!’

‘Oké, sorry, Jes’, zei Alex, nog steeds gniffelend. ‘Wat stel je dan voor?’

‘Mogelijkheden zat! We kunnen pannenkoeken bakken, limonade verkopen, koekjes, wenskaarten... Niemand van jullie bij de scouts geweest?’

‘Heel leuk allemaal. Maar denk je niet dat we dan tegen kerstmis nog bezig zullen zijn?’

‘We kunnen auto’s wassen’, stelde Chrissy voor.

De jongens vielen stil, want dat was inderdaad een briljant idee!

‘Maar hoe?’ vroeg Alex zich af.

‘Met water en zeep, stumper! We bellen aan bij de mensen en vragen of we hun auto mogen wassen voor vier euro.’

‘Is dat niet te veel?’ vroeg Jesse.

‘Ben jij al naar een car wash geweest? Vier euro is geen geld!’

‘Als we tien auto’s per dag wassen, heb ik het geld in minder dan tien dagen bij elkaar!’ rekende Alex enthousiast uit.

‘Vijftien dagen’, verbeterde Chrissy hem. ‘Of dacht je soms dat wij het voor niks gaan doen?’

Ze keek naar Jesse, die er kennelijk nog niet aan gedacht

had een graantje mee te pikken. ‘Elk honderd euro en we helpen je.’

‘Afgesproken!’ zei Alex en ze sloegen de handen in elkaar.

Een vreemde kerel

Gewapend met emmers, sponsen en zeemvellen trokken Alex, Chrissy en Jesse de volgende dag van deur tot deur. Bij zo'n hitte vonden de meeste mensen het een geschenk van de hemel dat hun auto voor amper vier euro gewassen werd. Bovendien stond Alex in de buurt bekend als een aardige jongen en vooral oudere dames stopten hem wel eens een eurootje meer toe als hun man het niet zag.

Tegen de middag wist het drietal niet meer wat hen het natst maakte: het frisse water waarmee ze elkaar af en toe begoten, of het zweet dat over hun gezicht liep. Toen ook de honger begon te knagen, zochten ze hun toevlucht onder de airconditioning van de snackbar op het dorpspleintje. De frieten en hotdogs smaakten uitstekend en voor hun zware werk beloonden de kinderen zichzelf met een ijslolly.

Terwijl Alex op een computerspel een stel zombies te lijf ging, tikte Chrissy vurig een berichtje in haar gsm. Haar vader was een bezorgd type en als ze hem niet verschillende keren per dag liet weten waar ze was, kon haar een maand huisarrest boven het hoofd hangen.

Alex en Jesse hadden ook een gsm, maar minder bezorgde ouders.

'Hebben jullie vuur?' vroeg plots een zware mannenstem. Aan het tafeltje achter hen zat een potige kerel. Hij had een ruwe stoppelbaard en droeg een T-shirt van een biermerk. Hij had net spaghetti gegeten en nu hing er een sigaret tussen zijn lippen.

'Wat moeten wij met vuur?' vroeg Jesse verstoord. 'Wij

roken niet, hoor!’

‘Het is niet omdat je niet rookt dat je geen aansteker kunt hebben’, beet Chrissy hem toe en haalde haar aansteker boven om de man uit de brand – of liever in de brand - te helpen.

‘Hebt u soms een auto die gewassen moet worden?’ vroeg Alex, die zijn zombies even aan hun lot overliet.

‘Ik ben met de bus’, zei de man droogjes en deed een trek aan zijn sigaret.

‘Dat doet me eraan denken dat we er nog maar zes hebben gewassen’, drong Jesse aan.

Alex joeg nog vlug een lading dynamiet door een zaal vol zombies en grijnsde toen de ledematen door de deur naar buiten vlogen. Toen pakte hij zijn emmer en volgde zijn vrienden.

Een meevaller van jewelste

Jesse stelde voor de bus naar de villawijk te nemen. Daar woonde het rijkere volk en die zouden wel makkelijker een eurootje meer geven als je geen krassen op het koetswerk maakte. Chrissy likkebaardde al bij het vooruitzicht een Ferrari of een Porsche te kunnen wassen. Maar dat bleek tegen te vallen. De meeste villabewoners bekeken het vuile en bezwete drietal met argwaan en één keer moesten ze zelfs op de loop gaan voor een nijldige keffer.

‘Laten we teruggaan’, zuchtte Chrissy. ‘Hier lukt het toch niet.’

Ze ging uitgeput op de stoeprand zitten, naast Jesse. Die nam zijn bril af om met zijn T-shirt het zweet uit zijn ogen te vegen.

‘Ik ga nog één keer proberen’, zei Alex vastberaden.

Aan de overkant, achter een reusachtig smeedijzeren hek, lag een enorm landgoed met een kasteel. Chrissy en Jesse keken hoofdschuddend toe toen Alex daar aan de bel trok. Als de bewoners van de villa’s al zo wantrouwig waren, dan zouden die van zo’n kasteel dat zeker zijn. Misschien kregen ze deze keer wel een jachttopziener met een geweer achter hen aan... Ze keken dan ook verbaasd op toen het hek opendraaide en Alex hen enthousiast wenkte.

Toen ze naar hem toe liep, zag Chrissy aan de overkant een groen busje. Dat was op zich natuurlijk niets bijzonders, maar ze herkende de man achter het stuur.

‘Dat is die kerel uit de snackbar!’ riep ze. ‘Daar in dat busje!’

‘Fijn voor jou’, schamperde Alex.

‘Hij zit achter het stuur!’

‘En dan?’

‘Hij zei toch dat hij met de bus was!’

‘De bus of een busje, wat maakt het uit? Hij zei dat gewoon om ons af te schepen.’

‘Hou op met zeuren’, zei Jesse met gedempte stem. ‘We mogen geen slechte indruk maken.’

Ze verwachtten dat een butler met bakkebaarden in een pinguïnpak zou verschijnen, maar de man die naar hen toe gerend kwam, droeg een kleurig T-shirt en een rafelige jeansshort. Hij was iets ouder dan Alex’ vader, maar door zijn kleren zag hij er heel wat jonger uit.

‘Jullie komen als geroepen!’ zei hij. ‘Ik hoop dat jullie nog niet moe zijn?’

Wat hij bedoelde, werd snel duidelijk. Hij nam hen mee naar een grote garage achter het kasteel en loodste hen door een zijdeurtje naar binnen.

Ze konden hun ogen nauwelijks geloven. Daar stonden wel vijftien auto’s. Stuk voor stuk peperdure oldtimers: Ferrari’s, Maserati’s, een Lamborghini, zes verschillende Porsches... De man trok een zeildoek weg van een Jaguar type E, een tweezits sportauto uit de jaren zestig. De prachtige auto’s zaten onder een dikke laag stof en spinnenwebben, maar het drietal - en vooral Chrissy - kon wel een minuut lang geen klank meer uitbrengen.

‘Wel?’ glimlachte de man. ‘Is jullie tong uit jullie mond gevallen?’

‘U moet schatrijk zijn!’ zei Jesse vol ontzag.

‘Niet echt hoor’, zei de man. ‘Ik heb ze geërfd van mijn vader. Hij verzamelde sportwagens, als hobby.’

‘Ik verzamel bierviltjes’, zei Alex zuur.

‘Ook al waren het bierviltjes, ze hebben voor mij een

waarde die je niet in geld kunt uitdrukken. Mijn vader is twee jaar geleden gestorven.'

De drie knikten begrijpend.

'Je ziet dat er flink wat werk is. Maar als we het samen aanpakken, kunnen we tegen vijven klaar zijn. Ik moet nog naar een gala-avond. Ik geef je vijf euro per gewassen auto en als je voorzichtig bent, zit er nog een extraatje in.'

'Vijftien maal vijf is, eh... vijfenzeventig euro!' fluisterde Alex opgewonden.

'Op z'n minst!' zei Jesse, die zijn enthousiasme nauwelijks kon verbergen.

'Oké', zei de man, die een tuinslang aan het aansluiten was op een kraantje. 'Als we samen auto's gaan wassen, kunnen we beter elkaars naam kennen, vind ik. Ik ben Frank.'

De drie vrienden stelden zich ook voor en daarna gingen ze meteen aan de slag.

Het was een lust voor het oog om de oude glans van de auto's vanonder het stof tevoorschijn te zien komen. En daarna werden ze nog grondig drooggewreven met speciale zeemvellen, die mijnheer Frank - want zo noemden de drie vrienden hem - uit een kast pakte.

Het liep inderdaad al tegen vijven toen Alex en Frank de Jaguar voorzichtig aan het droogwrijven waren. Jesse zat uitgeput op de grond en pulkte het vuil van tussen zijn nagels. Chrissy zat een beetje dromerig achter het stuur van een vuurrode Ferrari Dino en waande zich op het circuit van Monte Carlo.

Frank wrong zijn zeemvel uit en wreef een laatste vlekje van de voorruit, en keek vol trots naar de glanzende auto's.

'Waar heb je het geld eigenlijk voor nodig?' vroeg hij

plots.

Alex keek verrast op, want dat had nog niemand gevraagd.

‘Voor een nieuwe fiets.’

‘Dan heb je vast al bijna genoeg...’

‘Ik wil een Shimano Warp kopen.’

‘Duur, maar wel degelijk!’

‘U kent precies wat van fietsen?’ vroeg Alex.

‘Ik probeer bij te blijven’, glimlachte Frank. ‘Toen ik zo oud was als jij nu, heb ik ook nog gewerkt om een nieuwe fiets te kunnen kopen. Mijn vader was schatrijk, maar hij wilde dat ik de waarde van het geld leerde kennen. Twee maanden heb ik gezwogd als hulpje bij een kruidenier... Weet je, op het moment dat je je zuurverdiende geld op de toonbank legt en je het zadel van je nieuwe fiets ver stelt, dan besef je dat hij echt van jou is. Dat is een heerlijk gevoel.’

Hij trok zijn portefeuille uit zijn achterzak en gaf hun de beloofde vijfenzeventig euro. Daarna haalde hij nog drie briefjes van twintig tevoorschijn.

‘Ik heb gezegd dat er een extraatje in zat als je goed werkte’, glimlachte hij en duwde hen elk een briefje in de hand.

‘Maar... dat kunnen we niet aannemen!’ zei Alex onthutst. Chrissy en Jesse keken hun vriend aan alsof hij zijn verstand was verloren.

‘Neem het maar aan’, zei Frank ‘Je hebt je uit de naad gewerkt en ik ben geen slavendrijver.’

‘Dank u, meneer Frank!’ zeiden ze in koor.

En na een verfrissend glas limonade namen ze afscheid van meneer Frank met zijn vijftien sportauto’s.

Stom geluk

De drie vrienden zaten op Alex' bed de opbrengst te tellen.

'Die mijnheer Frank is echt een toffe kerel', zei Alex. Hij legde zijn briefje van twintig op zijn sprei en de muntstukken die ze verdiend hadden verbleekten erbij.

'Auto's wassen!' zei Jesse. 'Wat een briljant idee!'

'Allemaal dankzij jou, Chrissy!' zei Alex. 'Ik zou je kunnen kussen!'

'Durf niet, hè!'

'We mogen toch niet te hard van stapel lopen', zei Jesse.

'Zo'n mazzel zullen we niet elke dag hebben.'

'Je klinkt als mijn ouders!' zei Alex. 'Tuurlijk zullen we niemand meer vinden met vijftien auto's en drie briefjes van twintig in zijn zak, maar het geeft je wel moed om door te gaan!'

Toen Alex aan tafel verteld had wat er gebeurd was, zei zijn vader inderdaad net hetzelfde als Jesse.

'Stom geluk', vond hij. 'Maar laat je vooral niet ontmoedigen als het de volgende dagen tegenvalt.'

Dat wist Alex ook wel. Hij had zijn vader niet nodig om hem dat te vertellen.

Een paar uur later, in bed, spookten Franks woorden door zijn hoofd. Ooit was Frank ook een jongen geweest die graag een fiets wilde hebben, net als Alex, en hij had er ook voor moeten werken... Dat was een rustgevende gedachte. Alex bedacht dat overal ter wereld, van New-York tot Parijs, misschien wel miljoenen kinderen klusjes opknaptten, auto's wasten of limonade verkochten om de

fiets te kunnen kopen die elke nacht weer in hun dromen
verscheen.

Een onverwachte wending

Chrissy en Jesse waren vroeg uit de veren en hingen om halfacht al aan de bel. Als ze vroeger begonnen, konden ze meer auto's wassen.

Maar bij het eerste huis merkten ze al dat er iets mis was. Alle auto's stonden in de garage en de mensen scheepten de kinderen nors af.

Daarom namen ze de bus naar de wijk waar ze de vorige dag zoveel geluk hadden gehad. Maar ook hier vingen ze bot. De deuren bleven dicht, de Mercedesen, Porsches en Lexussen veilig achter slot.

'Van mij mogen jullie onze auto wassen', zei een vriendelijke dame, die in haar voortuintje viooltjes aan het planten was. 'Maar mijn man wil het niet. Na wat er vannacht gebeurd is...'

'Wat is er vannacht gebeurd?' vroeg Alex.

'Het stond in de krant. De auto's van meneer De Vilette zijn allemaal verdwenen. Naar het schijnt hadden drie kinderen zoals jullie ze gisteren nog allemaal gewassen...'

'Bedoelt u meneer Frank?'

'Frank de Vilette, ja.'

'Bedankt, mevrouw', zei Alex en hij probeerde zijn ontzetting te verbergen.

'Het laatste dat die vent wil zien, is ons gezicht!' zei Chrissy toen ze een eindje van de dame verwijderd waren.

Maar Alex beende vastberaden in de richting van het kasteel van Frank de Vilette.

'Alex heeft gelijk', zei Jesse. 'We moeten meneer Frank

ervan overtuigen dat wij er niks mee te maken hebben.’
Het smeedijzeren hek stond wagenwijd open en zodra Alex aangebeeld had, vloog de statige voordeur open.

‘Jullie?’ schrok Frank.

‘We hebben gehoord wat er met uw auto’s gebeurd is, meneer’, zei Alex met een beverig stemmetje. ‘Ik wil u gewoon zeggen dat we het erg jammer vinden en dat we er niks mee te maken hebben.’

Ondanks zijn zorgen glimlachte Frank breed.

‘Dacht je echt dat ik jullie zou verdenken?’

Niemand antwoordde.

Frank liet hen binnen en trakteerde hen op een glas limonade in het moderne salon. Hij ging tegenover hen in een armstoel zitten. Alex vond dat hij zich sterk hield ondanks zijn grote verlies.

‘Gisteravond, na het gala, ben ik bij een oude vriend blijven logeren. Toen ik vanmorgen thuiskwam, was het hek geforceerd en de hele garage leeg. De politie zegt dat het vakwerk was en dat de inbraak waarschijnlijk al een poosje voorbereid was. Ze hebben sporen gevonden van een zware vrachtwagen en....

‘Gisteren stond er een groen busje’, flapte Chrissy eruit. Frank knikte.

‘Een VW-busje. Ze hielden het huis waarschijnlijk al een hele tijd in het oog, maar zonder de nummerplaat kan de politie niets beginnen.’

‘Maar wij hebben de bestuurder in de snackbar gezien! We kunnen hem beschrijven!’

Alex en Jesse knikten.

‘Ach, laat ook maar’, zuchtte Frank. ‘Ze zitten waarschijnlijk al lang ergens in het Oostblok. Ik vind het echt fijn dat jullie willen helpen, maar laat de politie de zaak maar onderzoeken. Jullie moeten trouwens nog veel

auto's wassen.'

Dat was waar, maar Alex leefde erg mee met meneer Frank. Vader De Vilette leefde immers voort in de oldtimers en hierdoor hadden ze een emotionele waarde, die niet in geld uit te drukken was. Maar Frank had gelijk, ze konden niets doen. Er zat niets anders op dan afscheid te nemen en op zoek te gaan naar een wijk waar misschien nog niemand iets van de diefstal gehoord had.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Het was al middag en iedereen had het nieuws al gehoord. Toen de drie vrienden op een schaduwrijk plekje in het park een broodje verorberden, hadden ze welgeteld één auto gewassen.

'Ik stel voor dat we het voor bekeken houden', zei Chrissy. 'We zullen vandaag toch niet veel meer verdienen. We kunnen alleen maar hopen dat de inbrekers snel opgepakt worden, zodat de mensen ons weer gaan vertrouwen.'

'Dat kan weken duren!' kreunde Alex.

'We mogen de moed niet laten zakken', zei Jesse. 'De supermarkt is er nog nog.'

Alex keek verbaasd op.

'Wat bedoel je?'

'Simpel!' zei Chrissy. 'We vragen de mensen of we hun auto mogen wassen terwijl ze gaan winkelen en als ze terugkomen, betalen ze ons!'

Het was het proberen waard.

Het groene busje

De tram stopte vlak bij het warenhuis met zijn parking zo groot als een voetbalveld. Alex probeerde te schatten hoeveel auto's daar konden staan en besloot dat het er duizenden moesten zijn.

‘Als we hier geen geluk hebben, eet ik mijn spons op!’

‘Ik geef je mijn deel van de opbrengst als je het emmertje als toetje neemt!’ grinnikte Chrissy.

‘Stil! Daar heb je onze eerste klant!’

Jesse wees naar een man in hemdsmouwen, die net uit een witte Renault stapte.

Terwijl hij een winkelwagentje pakte, klampten ze hem aan.

‘Excuseer, meneer! Mogen we uw auto wassen?’

De man keek hen een paar tellen wantrouwig aan en schudde toen nee. Hij grabbelde in zijn broekzak, stopte Alex vijftig cent in zijn hand en rolde zijn wagentje driftig naar de ingang van het warenhuis.

‘Hij denkt dat we bedelaars zijn!’ zei Alex verontwaardigd.

‘Nee hoor’, zei Jesse. ‘Dat is gewoon omdat we ons niet op z’n wagen zouden afreageren!’

‘Waarom denken volwassenen toch altijd dat kinderen iets slechts van plan zijn?’ zei Chrissy zich hardop af.

‘Dat is niet moeilijk als jij erbij bent!’ grijnsde Jesse en hij ontweek nog net een trap die voor zijn zitvlak bestemd was.

De mensen die de parking opreden bleken allemaal gehaast en wimpelden het drietal af. Meestal vriendelijk, maar soms ook echt brutaal.

Ten slotte stelde Chrissy voor ongevraagd een vuile Ford te wassen en dan op de eigenaar te wachten. Maar toen die een kwartiertje later kwam opdagen, joeg hij hen weg en riep dat hij de politie achter hen aan zou sturen.

Het tij leek even te keren toen een vriendelijk dametje zei dat ze haar Seat mochten wassen en hen een half uurtje later ook betaalde.

‘Acht euro en vijftig cent!’ zuchtte Alex. ‘En de dag is bijna om!’

Ze hadden de hele middag de parking rondgelopen om klanten te zoeken en zaten nu uitgeput op de rand van een berm.

‘Heb je toevallig geen rijke oom aan wie je die fiets kunt vragen?’ vroeg Jesse.

Maar voordat Alex hierop kon antwoorden, sprong Chrissy opgewonden overeind.

‘Daar!’ wees ze. ‘Het busje!’

Alex en Jesse keken haar schaapachtig aan.

‘Zijn jullie blind? Kijk dan!’

De jongens keken in de richting van haar gestrekte wijsvinger en zagen een groen VW-busje stoppen op een parkeerplaats voor gehandicapten.

‘Pak je pilletjes, Chrissy!’ zei Jesse. ‘Er rijden hier in de stad wel honderd van die busjes rond!’

Maar hij hield snel zijn mond toen de bestuurder uitstapte. Het was de man die ze in de snackbar gezien hadden. Hij gooide een leeg sigarettenpakje op de grond en beende het warenhuis binnen.

‘Hij heeft het busje niet afgesloten!’ stelde Chrissy opgewonden vast.

‘Nou en?’ zei Jesse. ‘Wat ben je van plan?’

‘Bewijzen van de inbraak zoeken, dummy!’

‘Ben je gek! Hij gaat waarschijnlijk alleen maar

sigaretten kopen en kan elk moment terugkomen!’

‘Chrissy heeft gelijk’, zei Alex. ‘Dit is misschien een unieke kans om meneer Frank te helpen. Terwijl zij naar bewijzen zoekt, bel jij de politie op. Als die kerel terugkomt, hou ik hem wel aan het lijntje.’

‘We kunnen toch ook gewoon de nummerplaat noteren in plaats van de held uit te hangen...’

‘Die nummerplaat is zo goed als zeker vals’, zei Chrissy. ‘Als we nu niks doen, is hij weg en zien we hem nooit meer terug.’

Jesse zuchtte. Zijn vrienden hadden natuurlijk gelijk.

In de val

Ze verborgen hun emmers onder een struik en slopen half gebukt tussen de geparkeerde auto's door. Alex liep naar de uitgang van het warenhuis om daar een beetje nonchalant rond te hangen bij het fietsenrek. Jesse verborg zich achter een auto om Alex in het oog te houden. Ondertussen trok Chrissy het portier van het busje open en klom naar binnen.

De cabine was een puinhoop van lege frisdrankblikjes, snoepwikkels en sigarettenpeukjes. De asbakken puilden uit en er hing een scherpe geur van zweet en tabak. Op de vloer lag zelfs een half afgekloven kippenbout. Chrissy trok het handschoenkastje open en een stortvloed van afval stroomde eruit over de vloer.

'En mijn pa zegt dat ik een sloddervos ben!' zuchtte ze.

Plots viel haar oog op een blinkend voorwerp tussen de rommel. Voorzichtig pakte ze het op en haar adem stokte. Een revolver! Ze woog hem op haar hand woog, maar schrok op toen ze Jesse op zijn vingers hoorde fluiten. Door de voorruit zag ze dat Alex de man van het busje aanklampte.

'Shit!'

Ze gooide de revolver in het handschoenkastje en propte de rommel er zo goed en zo kwaad als ze kon weer in. Maar toen ze wilde uitstappen, gaf het portier geen krimp. Het verwaarloosde busje had zijn beste tijd gehad en het slot had kennelijk zijn eigen willetje.

'Shit!' vloekte ze opnieuw.

Als ze aan de andere kant uitstapte, zou de man bij de ingang haar zeker zien...

‘Ja, hoor, u kent me!’ zei Alex tegen de man. ‘Ik zat gisteren ook in de snackbar. Voor vier euro wassen mijn vrienden en ik uw busje en voor maar twee euro extra geven we de binnenkant een beurt.’

‘Laat met rust, knul, ik heb haast!’

De liep in de richting van zijn busje.

Maar Alex haalde hem in en versperde hem de weg.

‘Als u me uw adres geeft, komen we zelfs daar uw busje wassen! Zonder extra kosten!’

‘Ben je soms doof? Donder op!’

De man hief zijn hand op en Alex deinsde terug.

Chrissy zag de man afkomen en dook weg onder het instrumentenbord. Ze zat in de val! Haar hart bonkte in haar keel en haar verstand draaide op volle toeren. Ze dook in de laadruimte van het busje en kwam op een paar oude dekens terecht. Het portier ging open en ze trok de mufte dekens bliksemsnel over zich heen.

Verstlagen zagen Alex en Jesse het groene busje met hun beste vriendin erin weggrijden.

‘Waar blijft de politie toch?’

‘Ze dachten vast dat het een grap was’, zuchtte Jesse.

‘We kunnen maar beter zelf naar het bureau gaan.’

‘Daar hebben we geen tijd voor. Wie weet wat die kerels met Chrissy doen als ze haar...’

Alex slikte het laatste woord in. Zijn gsm biepte.

Op het schermpje stond één woord: *kanaalweg*.

‘Ze stuurt de namen van de straten door!’ riep hij uit. ‘We kunnen haar volgen!’

‘Oké’, zuchtte Jesse. ‘Dan moeten we uit elkaar gaan. Neem jij de bus naar de Kanaalweg, dan ga ik met de tram naar het politiebureau. Zodra je weet waar ze zijn, stuur me een berichtje.’

‘Uitstekend idee, Jes!’

Alex’ gsm biepte weer: *volkaertlaan*.

‘Wees voorzichtig, Lex. En wat er ook gebeurt, wacht op de politie!’

Alex stelde hem gerust en bij de tramhalte gingen ze uit elkaar.

Toen de bus over de Kanaalweg langs een paar sombere fabrieken reed, kreeg Alex een nieuw berichtje: *goedeluchtstraat*.

‘Volhouden, Chrissy’, zei hij stilletjes.

Bij de bushalte in de buurt van de Volkaertlaan hing een stadsplan en daarop vond hij snel de Goedeluchtstraat. Die deed haar naam allesbehalve eer aan, want ook daar stonden fabrieken, die hun stinkende rook de lucht in spuwend. Hij liep de hele straat door, maar nergens vond hij een spoor van het groene busje of van Chrissy. Aan het einde lag een druk kruispunt, waar nog meer fabrieken stonden. Chrissy stuurde geen straatnamen meer door en de moed zonk Alex in de schoenen.

Maar toen hij de straat overstak, zag hij een vrachtwagen staan in een smalle steeg met aan één kant een betonnen muur. Hij sloop een eindje naderbij en zag dat aan de trekker een oplegger gekoppeld was om auto’s te transporteren. Had Frank het niet over sporen van een zware vrachtwagen gehad?

Alex sloop langs de vrachtwagen en klom op het ijzeren laddertje van de oplegger. Boven kon hij over de muur kijken. Daarachter lagen stapels autowrakken. In het midden van het terrein stond een grote loods en daarnaast... stond het groene busje!

Alex’ hart bonsde in zijn keel. Hij ging plat op zijn buik liggen en stuurde het adres naar Jesse. Maar wat als

Chrissy in gevaar is? dacht hij. Ik kan hier toch niet liggen duimdraaien!

Vanaf het laddertje kon hij net bij de rand van de muur. Zijn voeten vonden steun op een richel. Hij trok zich op tot hij op de muur zat, sprong er aan de andere kant af en sloop naar het busje.

Plots voelde hij iets kraken onder zijn voet en hij bleef staan. Het was Chrissy's gsm, of wat ervan overbleef.

De smeerlappen hadden hem stukgegooid op de stenen.

Gegijzeld

Alex sloop verder naar de loods en gluurde door de openstaande poort naar binnen. In het halfduister zag hij tientallen luxueuze auto's staan. Ook de Jaguar van meneer Frank. Uit de openstaande motorkap stak een achterwerk in gebleekte jeans.

Bij de poort stond een kantoortje en Alex zag Chrissy's blonde kruin net boven de vensterbank uitsteken. Ze was alleen het lukte hem ongemerkt naar binnen te sluipen. Ze zat stevig vastgebonden op een stoel en had een prop in haar mond, maar ze glunderde toen ze Alex zag.

Hij begon haar meteen los te maken.

'Leuk je te zien!' zei ze zodra hij de prop verwijderd had. 'Maar we zijn niet alleen!'

Alex' adem stokte. Een paar passen van hem verwijderd ontblootte een zwarte Rottweiler grommend zijn tanden. Alex deinsde geschrokken achteruit, struikelde over de prullenmand en smakte languit op de vloer. De hond kwam dreigend dichterbij en zette zijn voorpoten op zijn borst. Alex verstijfde van angst.

'Af, Viking!'

De man met de gebleekte jeans stond in de deuropening en de hond droop gehoorzaam af.

De man trok Alex ruw overeind.

'Je mag me dankbaar zijn, kleine etter! Viking bijt je zo de strot af.'

Nu kwam de man van het groene busje ook binnen, sigaret tussen de lippen en hij grijnsde tevreden.

'Knap werk, Boris!' zei hij. 'Maar er is nog een joch!'

Boris begreep dat hij die jongen moest gaan zoeken en

rende naar buiten.

De man van het busje begon Alex te fouilleren en vond zijn gsm.

‘Jullie zijn wel erg nieuwsgierig’, bromde hij. ‘Dat is niet goed voor je.’

Hij pakte een stuk touw uit een la om Alex vast te binden, maar net op dat ogenblik kwam Boris weer binnen. Hij zag zo bleek als een lijk.

‘Heb je hem nu al gevonden?’ vroeg de man van het busje.

Boris kon niet antwoorden, want achter hem verschenen wel vijftien agenten met getrokken revolver.

‘Yes!’ riep Chrissy uit.

Maar de man van het busje gaf zich niet zo snel gewonnen. Bliksemsnel toverde hij een knipmes uit zijn broekzak, sloeg zijn arm om Alex’ hals en drukte de scherpe punt tegen zijn keel.

‘Laat ons gaan, of ik verander het joch in een rode fontein!’ riep hij.

‘U maakt het alleen maar erger voor uzelf!’ riep de bevelhebber van de politie.

Maar hij begreep ook wel dat ze niets konden doen zolang Alex in gevaar was...

De man sleepte Alex naar het groene busje, duwde hem op de passagiersplaats, wipte achter het stuur en stooft onder de ogen van de machteloze agenten de poort uit.

Alex klikte snel zijn veiligheidsgordel vast, want de man reed als een gek. Achter hen klonken de sirenes van de politiewagens die de achtervolging inzetten. Het was overal behoorlijk druk. De man sloeg met gierende banden een zijstraat in en reed met een harde bons over de stoepwand. Door de schok viel het handschoenkastje open en er rolde wat rommel in Alex’ schoot. In het

kastje, tussen de snoeppapiertjes en lege blikjes, pronkte de greep van een revolver...

De man ontweek op een haar een voetganger op een zebepad en Alex werd hard tegen het portier gekwakt. De revolver gleed uit het kastje en bleef op het openhangende deksel liggen. Alex' blik schoot van de man naar de revolver. De man had geen oog meer voor zijn gijzelaar, hij staarde geconcentreerd naar de weg.

Dit is zijn kans! flitste het door Alex' hoofd.

Door de klik van de veiligheidsgordel keek de man opzij en zag dat Alex naar de revolver greep.

'Jij kleine...!'

Hij haalde uit naar Alex, maar het gezicht van de jongen verstarde. Een eind verderop stak een dametje de straat over met haar boodschappenwagentje en het busje raasde recht op haar af.

'Pas op!' riep Alex.

De man remde en draaide wanhopig het stuur naar links. Met gierende banden schoot het busje haar rakelings voorbij. Alex zag haar achteruit springen tot tegen een geparkeerde auto, maar haar boodschappenwagentje werd door de bumper van het busje gegrepen en groente, fruit en conserven vlogen in het rond.

De man remde met alle macht en probeerde het busje weer onder controle te krijgen, maar de remmen en de banden waren versleten. Alex werd alle kanten uit geslingerd en was blij dat zijn broodje al verteerd was. De revolver viel met een bons op de vloer en schoof onder zijn stoel, buiten zijn bereik. Gelukkig kon hij nog snel zijn gordel weer vastklikken, want het busje reed de stoep op knalde tegen de gevel van een opslagplaats. Hij voelde een harde ruk toen de gordel hem tegenhield en glaskorrels vlogen als hagelsteentjes in het rond.

Het busje werd onmiddellijk omsingeld door de politie. De autodief lag bewusteloos tegen het stuur met een bloederige wond boven zijn oog. Alex klikte de gordel los, die misschien zijn leven gered had, en werd door een agent uit het busje getild.

Hij stond nog een beetje verdwaasd te trillen op zijn benen toen Chrissy en Jesse op hem toe gerend kwamen.

‘Wow!’ riep Chrissy uit. ‘Wat een klap! Alles oké, Lexie?’

Alex knikte, al beseftte hij nog niet echt goed wat er gebeurd was.

‘Ik zei toch dat je moest wachten!’ zei Jesse op een bestraffend toontje. ‘Maar nee, meneer moest de held uithangen! Je had dood kunnen zijn!’

‘Maar dat is hij niet’, zei Chrissy.

Ze omhelsde Alex en tot zijn verbazing gaf ze hem een zoen.

De agenten hielpen de versufte autodief uit het busje en Alex moest nog wel vijftien keer zeggen dat met hem alles in orde was.

Natuurlijk moesten de drie vrienden mee naar het bureau om alles te vertellen en toen ze daarna door een politiewagen voor hun deur afgezet werden, wachtte hun een flinke uitbrander.

Ze vonden het natuurlijk supercool dat de volgende dag hun foto in de krant zou staan. *Kinderen klissen autodieven* zou de krant koppen. En toen de eerste woede overgewaaid was en ze hun ouders daarop gewezen hadden, waren die ook best wel trots.

Alles was goed afgelopen. De dieven zaten achter slot en grendel en Franks auto’s waren terecht. Alleen... Alex had nog steeds geen driehonderd zeventig euro bij elkaar voor zijn nieuwe fiets. Dus spraken de drie vrienden af

dat ze er de volgende dag weer met emmer en spons op
uit zouden trekken.

Mega vetcool!

De volgende ochtend werd Alex gewekt door een claxon en toen hij uit het raam keek, kon hij zijn ogen nauwelijks geloven. Voor de deur stond de glanzende Jaguar en achter het stuur zat meneer Frank. Chrissy en Jesse zaten op de passagiersplaats en wuifden naar Alex.

‘Een ritje in de mooiste wagen van mijn vader is het minste wat ik jullie kan aanbieden om je te bedanken’, zei Frank even later.

De prachtige open sportauto snorde als een poes. Ze hadden veel bekijks toen ze door de straten reden. Al zaten Alex, Chrissy en Jesse erg krap, ze genoten van elke seconde.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Chrissy.

‘Ik moet op mijn werk nog iets regelen’, antwoordde Frank.

‘Maar het is toch zondag...’

‘Geeft niet. Ik heb een sleutel.’

De Jaguar stopte voor *Toys 4 You*, de grootste speelgoedzaak van de stad.

‘Werkt u in een speelgoedwinkel?’ vroeg Jesse.

‘Ik ben de eigenaar’, glimlachte Frank. ‘Van deze en zesenvertig filialen in België en Nederland.’

Ze gingen naar binnen langs een zijdeurtje. In het donker liepen ze daar tussen tientallen rekken vol speelgoed in alle kleuren en vormen. In de opslagruimte flitste fel licht aan. Dat viel op duizenden op elkaar gestapelde dozen en kisten, maar Alex en zijn vrienden keken alleen maar met wijddopen ogen naar drie gloednieuwe Shimano’s Warp, die netjes naast elkaar stonden.

‘Ik hoop dat ze jullie bevallen...’

‘Wauw!’ zei Chrissy. ‘Reuzebedankt, meneer Frank!’

‘Eindelijk mijn eigen fiets!’ riep Jesse.

Alex stapte zwijgend ging zwijgend op zijn ijzeren volbloed.

‘Wel, Alex?’ vroeg Frank.

‘Hij is méga-vétcool!’ glunderde Alex. ‘Maar hoe wist u...?’

‘Je hebt het me toch zelf gezegd!’

Alex glimlachte nu hij zich dat herinnerde.

‘Ik ben blij dat je hem tezelfdertijd vet, mega én cool vindt’, lachte Frank.

* * * *

Elke woensdagmiddag ging het drietal Frank opzoeken en telkens werden ze vergast op een glas limonade en een ritje in een sportauto.

Alex en Chrissy werden meer dan vrienden. Ze werden het coolste stel van de hele school.

En het geld dat ze verdiend hadden? Dat kwam terecht op hun eigen *Carwash Cash* rekening. Na hun avontuur van die zomer waren ze immers niet van plan om het wassen van auto’s zomaar op te geven. Al was het maar omwille van het plezier dat ze er samen aan beleefden.

Dit verhaal haalde de eindronde van de John Flandersprijs 2003 en werd op 1 juli 2004 gepubliceerd in de reeks Vlaamse Filmpjes van uitgeverij Averbode (3149 - 74ste jaargang, nr. 20).

Deze tekst is auteursrechtelijk beschermd en wordt gratis aangeboden voor eigen gebruik. Het vermenigvuldigen, verspreiden en/of publiceren op websites zonder voorafgaandelijke schriftelijke toestemming van de auteur, is verboden.

www.johanvandevelde.be